ANUNŢURI

• Un nou **grup de pelerini,** însoţiţi de Părintele Ştefan, vor pleca marţi spre Turcia, unde vor sta timp de 10 zile. Să-i pomenim în rugăciuni să le fie de folos pelerinajul şi să se întoarcă acasă cu pace!

• Săptămâna aceasta a primit **botezul** al 5-lea copil al pr. Bogdan şi al pre. Daniela de la Criscior, **prunca Maria**. Să o întărească Dumnezeu pe drumul credinţei!

ŞTIRI

• Se pare că una dintre cele mai vechi mănăstiri ortodoxe din lume, cu o vechime de peste 1600, **Mănăstirea Sf. Porfirie din Gaza,** a fost lovită joi de bombele armatei israeliene. În clădirile mănăstirii se adăposteau câteva sute de creştini, dintre care este posibil ca o bună parte să fi murit. Nu se ştie nimic de arhiepiscopul Alexie, din Patriarhia Ierusalimului, care nu a vrut să-şi părăsească turma. (sursa*: orthodoxchristian.com*)

• Arhiepiscopia Iaşilor a anunţat luni că numărul credincioşilor care au participat la toate manifestările dedicate sărbătorii **Sfintei Cuvioase Parascheva** din acest an a atins un record istoric: **450.000**. Pe data de 14 octombrie 2023, când în culoarul de acces către raclă se aflau aproximativ 70.000 de persoane, ceea ce a generat un şir de oameni de peste 5 km lungime (*foto*) şi un timp de aşteptare cuprins între 20 şi 24 de ore. (sursa*: basilica.ro*)

• Declaraţia comună emisă în urma şedinţei comune a guvernelor Ucrainei şi României, derulată miercuri la Kiev arată că **moaştele Sfintei Teodora de la Sihla** ar putea ajunge în posesia românilor, la schimb cu osemintele a doi eroi ucraineni din sec. XVII-XVIII, îngropaţi în România. Pentru obţinerea acestor cinstite moaşte au mai fost făcute demersuri şi în anul 1992, la canonizarea Cuvioasei Teodora, însă fără succes. (sursa*: basilica.ro*)

• Autorităţile de la Kiev au recunoscut miercuri **limba română drept limba oficială a minorităţii române din Ucraina**. Anunţul a fost făcut de premierul Marcel Ciolacu la finalul şedinţei comune de la Kiev a guvernelor României şi Ucrainei. (sursa*: basilica.ro*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Kyriacos C. Markides
IZVORUL IUBIRII -
un pelerinaj în inima spiritualităţii creştine

„Izvorul Iubirii" povesteşte cu admiraţie, respect, bucurie şi pe alocuri cu umor, într-un limbaj apropiat de inima omului con temporan, despre Hristos ca Arhetip divin descoperit lumii, a cărui imagine este menită să ne ajute să ne vindecăm de înstrăinarea de Spirit adusă de modernitate, prin crearea unui pod atât ideatic, cât şi practic, între minte şi spirit. Părintele Maximos, episcop, călugăr charismatic şi îndrumător duhovnicesc, vocea principală din cărţile lui Markides, vorbeşte despre Ecclesia ca „spital duhovnicesc" având misiunea de a ajuta oamenii să-şi depăşească boala existenţială.

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulţumim tuturor pentru rugăciuni şi ajutor!

MaxiMina
Foaie ortodoxă pentru suflet
Numărul 34 (CXLVII) 22 octombrie 2023

Sfinţii săptămânii

D 22 - DUMINICA A 23-A DUPĂ RUSALII (Vindecarea demonizatului din ţinnutul Gherghesenilor); Sf. Ier. Averchie, cel întocmai cu Apostolii
Mărtusiritor Pr. Ioan Negruţiu (2003)

L 23 - Sf. Apostol Iacov, fratele Domnului - ULEI
Mărturisitor Pr. Constantin Sârbu (1975)

M 24 - Sf. Mare Mc. Areta şi alţi 4.299 mucenici; Sf. Ier. Proclu al Constantinopolului (ucenicul Sf. Ioan Gură de Aur)

Mi 25 - Sf. Mc. Marcian şi Martirie, notarii, Sf. Cuv. Tabita, cea înviată de Sf. Ap. Petru

J 26 - Sf. Mare Mc. Dimitrie, izvorâtorul de mir

V 27 - Sf. Mare Mc. Nestor; Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou Basarabov; Sf. Cuv. Procla (soţia lui Pilat) - ULEI

S 28 - Sf. Mc. Terentie, Neonila şi cei 7 fii ai lor; Sf. Ier. Iachint de Vicina; Sf. Cuv. Teofil cel nebun pentru Hristos; Sf. Cuv. Iov de la Poceaev

Sf. Luca al Crimeii

GRĂBIŢI-VĂ să faceţi bine!

> **“ *Cutremuraţi-vă, cei nepăsători, înfricoşaţi-vă, cei fără grijă, aruncaţi hainele şi dezbrăcaţi-vă, încingeţi mijloacele!***
>
> SF. PROROC ISAIA

Când Sfântul Proroc David nu era încă rege, ci îi slujea lui Saul, atunci regele, temându-se de el, ştiind şi simţind că el va fi rege al lui Israel, l-a urmărit şi de multe ori a încercat să-l ucidă. Si iată, o dată, când Prorocul David a fost în pericol de moarte, a spus celor care îl înconjurau: ***Un singur pas este între mine şi moarte.*** Aceste cuvinte mi le amintesc acum, pentru că în urmă cu o săptămână a trebuit să le rostesc şi eu. Doar un pas a fost între mine şi moarte: mai multe ore am stat fără puls, dintr-un moment în altul inima mea fiind gata să se oprească. Dar Dumnezeu m-a cruţat. Vreau să vă spun ceva important,

vreau să vă vorbesc despre pomenirea ceasului morţii, pentru că asupra fiecăruia dintre noi planează moartea. Fiecare dintre noi poate să moara subit, pentru că ştiţi cât de mulţi oameni mor brusc, cu o moarte neaşteptată.

Reţineţi şi în inimile voastre scrieţi cuvintele Domnului Iisus Hristos: **Să fie mijloacele voastre încinse şi felinarele aprinse!** Reţineţi aceste cuvinte, niciodată nu le uitaţi. Când oamenii merg într-o călătorie lungă sau la o muncă fizică grea, ei se încing strâns. Iar atunci când merg în întunericul nopţii, işi iau felinarele cu dânşii, şi este important pentru ei ca felinarele să ardă mereu.

Astfel ar trebui să fie şi în viaţa noastră duhovnicească, întotdeauna încinse mijloacele şi felinarele să ardă. Mereu trebuie să fim lucrători neosteniţi ai lui Dumnezeu, luptători împotriva satanei, care la fiecare pas ne distrage de la Hristos, încercând să ne ucidă cu ispitele. De aceea ne-a poruncit Domnul Iisus Hristos: Să fie mijloacele voastre încinse şi felinarele aprinse!

Niciodată, nu uitaţi niciodată că viaţa pământească ne este dată doar ca să ne pregătim pentru viaţa veşnică, căci **după cum veţi trăi viaţa pământească, astfel va fi şi viaţa veşnică pentru voi**.

Fiţi credincioşi lui Hristos, fiţi credincioşi Lui aşa cum El Însuşi a poruncit în Apocalipsa Sf.Apostol Ioan Teologul. Noi trebuie SĂ FIM MEREU CREDINCIOŞI LUI DUMNEZEU. Viaţa noastră este scurtă, nu trebuie să risipim aceste zile scurte şi ore în îndestulare, ci să ne amintim mereu de ceasul morţii.

Cu 70 de ani în urmă trăia in Petersburg doctorul Haas. Era doctor de penitenciar şi avea o inimă sfântă, plină de milostivire şi dragoste faţă de oameni. Şi, în postura lui de doctor de penitenciar, se străduia în orice chip, cu ce putea, să uşureze pedeapsa nefericiţilor deţinuţi. Vedea cum erau goniţi la ocnă în butuci şi în lanţuri, ştia că ei trebuie să meargă multe mii de verste în Siberia şi inima lui se sfâşia de milă pentru ei. Ca să înţeleagă mai bine suferinţele lor, el şi-a legat de picioare lanţuri şi, câteva ceasuri în şir, a mărşăluit în ele, prin curtea casei sale, ca să simtă ceea ce simt oamenii care umblă legaţi în ele. Înainte de moarte, acest doctor bun şi sfânt a spus celor care-l înconjurau cuvinte uimitoare, pe care să le reţineţi şi voi: *„Grăbiţi-vă să faceţi bine!”*. Grăbiţi-vă, pentru că ceasul morţii ne paşte pe toţi. Nu fiţi nepăsători, fiţi credincioşi până la moarte, şi vă va da vouă Dumnezeu cununa vieţii!

Iar Sfântul Proroc Isaia a spus astfel de cuvinte: *Cutremuraţi-vă, cei nepăsători, înfricoşaţi-vă, cei fără grijă, aruncaţi hainele şi dezbrăcaţi-vă, încingeţi mijloacele!*

Cutremuraţi-vă, cei nepăsători, aveţi în minte întotdeauna frica morţii, ceasul morţii, nu uitaţi niciodată de dânsul! Dar, ca să ne amintim mereu aceasta, ca să putem merge pe calea lui Hristos, ca să nu ne fie înfricoşător ceasul morţii, ne trebuie nouă, celor slabi, ajutorul atotputernic al lui Dumnezeu. Fără de el, nu ne vom izbăvi de ispitele satanei şi de aceea trebuie să cerem neîncetat ajutorul harului lui Dumnezeu. Doamne, miluieşte-ne pe noi, păcătoşii! Doamne, ajută-ne!

Versuri

Cerşetor de răbdare

P.N.

eşti cerşetor de răbdare
cocoşul nu mai cântă
treci de cifra trei
starea se prelungeşte
până se pierde

aţipeşti pentru vremuri mai bune
dai peste pământ ars cu oameni goi
care-şi înmulţesc avuţia
paradisuri uşoare
sclipind amăgiri

te trezeşti cerând aur
pe care vrei a-l preschimba în arginţi
navigând cu pluta
spre tărâmul lumesc al păgânătăţii

abia după ce în loc de pâini
primeşti pietre
cercul reia începutul
şi devii cerşetor de Dragoste
în care vrei să te-ngropi

cântă aici, în Arad. Aşa că am cântat pe lugojană „Am văzut Lumina...” şi „Să se umple gurile noastre...”. În momentul în care am început, biserica întreagă s-a întors spre noi, iar cantorul principal mi-a făcut semn că este ca la ei.

Aţi ales, ca grup, să cântaţi muzică psaltică într-o zonă în care de cel puţin 200 de ani se cântă altceva. De ce?

În primul rând trebuie să spun că grupul a fost înfiinţat în anul 2008 de Daniel Alb (acum preot în Germania), pe atunci elev seminarist. Am fost alături de el de la început. Ca seminarişti, ascultam Tronos-ul sau alte cântări bizantine. O parte dintre noi fuseserăm deja în pelerinaj în Athos şi auzisem cum se cântă acolo.

Atunci ne-am zis: păcat că Aradul nu are aşa ceva, dar hai să încercăm noi să învăţăm şi muzică psaltică; dacă apucăm să o cântăm pe undeva, bine, iar dacă nu, măcar ne bucurăm noi de ea. Deşi ştiam că şi alţii se vor bucura să o asculte...

Deci aţi început o mână de seminarişti, fără nicio îndrumare?

Da, doar noi de capul nostru. Nu ştiam nici notaţia psaltică, nu ştiam nimic... Dar în 2009 am început să mergem (pe banii noştri) la Timişoara, la cursurile de psaltică ale pr. Laurenţiu Iacob. După ce terminam orele la facultate (că eram deja studenţi în anul I), luam trenul şi asistam la cursuri. Apoi am învăţat câte o cântare de la Sf. Liturghie.

În primăvara lui 2008 ni s-a spus de către un preot care ştia că noi dorim să învăţăm muzica bizantină că Filarmonica din Arad ar dori să facă un parteneriat cu un grup psaltic. Nu ştiu nici până astăzi cine ar fi iniţiat acel proiect, însă noi ne-am hotărât să fim acel grup şi să începem să repetăm săptămânal (pentru că până atunci ne vedeam din când în când, în pauza mare...). Aşa s-a născut corul, care a primit numele Sfântului Ioan Damaschin. În paranteză fie spus, după ce a luat naştere grupul, nimeni nu ne-a mai contactat de la Filarmonică... Însă noi nu ne-am mai oprit, căci am văzut că lucrurile merg spre bine dacă repetăm săptămânal.

Când aţi susţinut primul concert?

În primăvara lui 2009 şi – culmea! – la Filarmonică, dar fără să aibă dânşii legătură cu noi. Au fost numai cântări psaltice. Nu a fost uşor, pot spune că nu a ieşit extraordinar, dar a fost primul nostru concert!

Câţi seminarişti aţi fost la început?

Şapte. Chiar ne gândeam iniţial să punem numele grupului *Diaconia*, căci eram şapte, ca cei şapte diaconi. Apoi s-au adăugat şi alţii. La primul concert, grupul a avut vreo 12 membri şi eram foarte fericiţi că suntem atâţia...

***Stihirar**, sec. XVI, manuscris păstrat la Biblioteca Britanică*

Astăzi aveţi un repertoriu extrem de diversificat. Pe lângă cântări bisericeşti, interpretaţi colinde, cântece patriotice, folclor.

Toate corurile cântă colinde, aşa că era firesc să avem şi noi aşa ceva în repertoriu. Primul concert de colinde a fost în 2012. Până atunci eram chemaţi doar pe la parohii să colindăm.

În primii ani aveaţi 2-3 concerte pe an. Dar acum?

În 2022, doar în luna decembrie am avut 28 de concerte de colinde...

Unde aţi fost chemaţi?

În mai multe judeţe: Arad, Bihor, Hunedoara, Caraş-Severin.

Ştim că aţi fost şi în străinătate...

Ca şi concursuri, am participat doar în 2 locuri: anul acesta în Muntenegru şi acum doi ani în Polonia. Iar la festivaluri am fost în Germania, Austria, Italia, Ungaria, Cehia.

Sunteţi singurul grup psaltic din această zonă de ţară?

Cam da, în Banat. Iar dacă mergem mai departe, ştiu că era un grup în Alba şi unul la Mureş. Sunt nişte psalţi buni şi la Cluj, grupul „Iacov Protopsaltul”.

Am observat o înnoire a grupului Sf. Ioan Damaschin în ultimii ani. Există un criteriu de vârstă?

Cam de la 14 ani luăm băieţi, ca să treacă peste perioada schimbării vocii. Din păcate, nu sunt foarte mulţi doritori dintre seminarişti, care să depăşească etapa de concerte şi să dorească să cânte la slujbe. Încercăm să găsim o metodă de a-i ţine în grup. Pe unii îi putem numi doar colaboratori, căci nu doresc să înveţe mai multă psaltică. Ei participă doar la concertele de colinde şi patriotice, dar nu se vor bucura niciodată de participarea la alte festivaluri. Cel care nu munceşte mult, nici nu ajunge să se bucure.

Aţi făcut şi înregistrări audio, sunteţi prezenţi acum şi pe youtube...

Da, mai ales din vremea pandemiei, când nu am mai putut ţine concerte. Până atunci, toate CD-urile pe care le-am scos au fost înregistrări ale concertelor noastre. Scopul lor era nu doar ca să ne bucurăm împreună cu cei care doreau să ne reasculte, ci şi să ne susţinem financiar, căci nu e uşor să ne deplasăm în atâtea locuri doar pe banii noştri.

De o vreme titulatura grupului a primit încă un atribut: sunteţi corul psaltic al Arhiepiscopiei Aradului...

La îndemnul şi cu sprijinul PS Emilian Crişanul, din anul 2020 grupul funcţionează cu binecuvântare scrisă, reprezentând Arhiepiscopia Aradului în orice loc merge. Acest lucru a însemnat anul acesta şi un sprijin în bani care, alături de donaţiile celor care ne apreciază la spectacole, ne-a ajutat să ne plătim o mare parte din cheltuielile cu transportul, cazarea şi masa în Muntenegru.

Vă mulţumim şi vă dorim să vă sporiţi mereu talantul spre slava lui Dumnezeu şi bucuria oamenilor!

Interviul săptămânii

PSALȚII Aradului

Interviu cu pr. Gabriel Streulea, conducătorul corului psaltic Sf. Ioan Damaschin

La începutul lunii octombrie, grupul psaltic Sf. Ioan Damaschin a participat la un concurs de muzică religioasă în Muntenegru, făcând cinste orașului și țării întregi prin câștigarea locului întâi.

Părinte Gabriel, vă rugăm să ne spuneți câte ceva despre acest concurs.

De la început precizez că acest concurs nu a fost unul de muzică psaltică. Ba din contră, la categoria „muzică bisericească" la care noi am participat, doar grupul nostru a fost cor psaltic bizantin. Au fost coruri din mai multe țări (Serbia, Bosnia-Herțegovina, Slovenia, Muntenegru, Georgia, Bulgaria), dar care au cântat fie pe mai multe voci, fie pe o singură voce. Aici trebuie să remarc un cor de copii din Serbia care au cântat și muzică bisericească psaltică, dar și pe voci, ambele minunat executate. Ei au luat locul întâi la corurile de copii.

Corurile din Serbia și Muntenegru cântă muzică bisericească apropiată de cea care se cântă în părțile noastre. Am avut ocazia să-i auzim duminica la Sf. Liturghie, unde noi am cântat în principal, dar la tropare a intervenit strana lor și era ca muzica lugojană din Banat.

Ca o paranteză, am aflat că aproape de orașul Herceg Novi, unde a fost concursul, se află mănăstirea unde a fost inițial monah Sf. Chiril de la Bezdin. Noi le-am spus că Aradul este aproape de Bezdin și ne-au rugat să cântăm și troparul Sfântului.

La Liturghie ați cântat muzică psaltică?

Da, însă am vrut să vedem cum reacționează dacă le arătăm și cum se

Preoți arădeni mărturisitori

Preotul TEODOR BEJ, flacăra de la Baia Sprie

S-a născut la 4 mai 1921 în localitatea Ciuteni, Arad, într-o familie de țărani. Fiind cu dragoste de carte, părinții au făcut eforturi și l-au trimis la școală, astfel urmând Școala Normală și apoi Academia Teologică din Arad.

În anii războiului a fost chemat la arme și a luptat pe front până în primăvara lui 1945, fiind decorat. În același an s-a reîntors la facultate, susținându-și examenele. În 1947 a fost hirotonit diacon de către Episcopul Andrei Magieru al Aradului.

Din cauza faptului că unii colegi fuseseră puternic implicați în Mișcarea Legionară, iar el era bun prieten cu aceștia, comuniștii l-au inclus și pe el în lotul celor care, în noaptea muceniciei studențești din România, 14-15 mai 1948, au fost arestați în toată țara. Era student în anul IV.

Fiind cel mai mare ca vârstă din lotul studenților teologi arădeni arestați, Securitatea l-a pus pe Teodor Bej ca și lider legionar, deși el nu făcuse niciodată politică.

A fost condamnat la 15 ani de muncă silnică pe care i-a executat în totalitate.

Peregrinările sale prin închisori au însemnat întemnițarea la Ard, Timișoara, Jilava, Aiud, Baia Sprie. La Baia Sprie a fost inițiatorul slujbei de Sfintele Paști din 1951 la care au participat toți deținuții care munceau în mină. De altfel, întreaga memorialistică a foștilor deținuți politic îl rețin ca o persoană religioasă, **un model creștin**. Tot în închisoare a suferit de numeroase boli, din care enumerăm: TBC, apendicită, hepatită, fiind internat în spitalul penitenciarului din Aiud. A fost pedepsit de multe ori cu detenție la izolator.

Cu toate presiunile la care a fost supusă, soția i-a rămas fidelă, puțina corespondență reținută în arhivă stând mărturie în acest sens. A fost eliberat la 11 mai 1963, din Aiud, pentru a fi trimis pe o perioadă de 12 luni în domiciliu obligatoriu la Fundata, județul Ialomița. Apoi a lucrat o vreme ca manipulant la un șantier din Arad.

În noiembrie 1964 a fost hirotonit preot pe seama parohiei Cil, județul Arad, unde a slujit timp de 28 de ani, până la pensionare, activitatea sa socială, administrativă, liturgică și misionară lăsându-și amprenta în mod evident în viața și amintirea parohiei. Preoteasa Irina Bej a rămas în memoria parohiei pentru organizarea unui cor femeiesc, care dădea răspunsurile în timpul Sfintei Liturghii. De asemenea, ea a învățat pe multe femei din Cil să coase și să brodeze.

Cei care l-au cunoscut în anii grei de închisoare au cuvinte deosebite despre pr. Teodor Bej:

Părintele Gheorghe Calciu – Dumitreasa

Era prin 1961, în Zarca Aiudului... Cu venirea părintelui Bej, viața noastră de celulă s-a schimbat: el a introdus o regulă a rugăciunii sistematice, învățarea unor texte din Noul Testament - părintele știa pe de rost toate cele patru Evanghelii, unele epistole și câțiva psalmi.... Această viață spirituală ritmică ne-a întărit pe cei care eram în aceeași celulă cu el, mai ales că părintele nu dădea nici cea mai mică atenție bolii sale.

Pr. Nicolae Grebenea

Bănățean din județul Arad, tânăr plăcut și cuminte, extrem de evlavios, cu o memorie minunată. Știa pe de rost nu numai Sfânta Liturghie, ci și toate rugăciunile ce le citește preotul în timpul ei.

Pr. Aurel Șandru

În zilele acelea, printre numeroșii prizonieri de conștiință din lagărul de exterminare de la Baia Sprie, se număra și Teodor Bej care, posedând o memorie de excepție, cunoștea pe de rost tot tipicul religios pascal. El a cerut altor trei preoți de acolo să i se asocieze în acțiunea de oficiere a slujbei Sfintei Învieri. Mai precis, cei trei aleși erau chemați să bată în țeava cu aer comprimat, la ora 12 noaptea, semnalizând pe această cale, încetarea lucrului. Zis și făcut. Auzind semnalul acustic al clipei, robii pun capăt lucrului și se îndreaptă spre locurile dinainte stabilite. Începe apoi un impresionat serviciu divin la orizontul XII, unde puteam dispune de un spațiu mai mare, cât o catedrală de mare, excavat în abataj. Emoționant a fost momentul când preotul a rostit chemarea cea mare: "Veniți de luați lumină!", iar noi, ocnașii, ne-am aprins lămpile de acetilenă, una câte una, de la același păstor de suflete ca, apoi, auzind sacerdotalui "HRISTOS A ÎNVIAT!", să răspundem în cor prin "ADEVĂRAT A ÎNVIAT". Serviciul religios s-a încheiat prin intonarea plenară a aceluiași "Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte, viață dăruindu-le."

CUM SĂ ÎNVĂȚĂM
Rugăciunea lui Iisus (3)

Păr. Mina Dobzeu

- Greșeli în practicarea Rugăciunii -

Creştinul care practică Rugăciunea lui Iisus trebuie să aibă **dreaptă socoteală**. Altfel, asceza aspră, postul şi privegherea pentru a primi darurile dumnezeieşti, îl pot conduce la mândrie şi chiar la ieşirea din minţi.

Există creştini care practică Rugăciunea lui Iisus cu scopul principal de a ajunge în scurt timp la vederea Luminii dumnezeieşti, şi nereuşind, îşi pierd râvna sau **deznădăjduiesc**. Nevoitorul trebuie să ştie că acest lucru nu se întâmplă imediat, ci după mulţi ani, atunci când ajungem la smerenia în care vom putea vedea Lumina dumnezeiască.

Altă greşeală este atunci când dăm **prea mare importanţă metodelor psihotehnice** de practicare a Rugăciunii lui Iisus, considerându-le miraculoase. Aceste metode, precum sunt: inspiraţia şi expiraţia, bătăile inimii, sunt doar metode generale şi de folos ca să ne adunăm mintea şi să o eliberăm de elementele străine naturii sale. Când mintea ajunge să fie concentrată şi ţinută cu uşurinţă înlăuntrul ei, atunci toate aceste metode auxiliare devin netrebuincioase.

Alte greşeli apar atunci când **vrem să trecem repede de la o treaptă a rugăciunii la alta**. Unii oameni, sărind peste prima treaptă, trec direct la a doua şi nu reuşesc prea mult. Alţii sar de la prima treaptă la a treia, unde înaintează mai ales pe respiraţie. În acest caz inima trupească s-ar putea să sufere şi acest lucru poate duce la încetarea Rugăciunii lui Iisus. Nu este o boală, bineînţeles, dar totuşi este posibil ca această lucrare sfântă să se oprească.

O altă ispită a Rugăciunii lui Iisus este cea legată de **lacrimi**. Atunci când Rugăciunea lui Iisus rămâne în minte, ochii varsă multe lacrimi duhovniceşti. Dar acest lucru nu este întotdeauna obligatoriu. Rugăciunea poate continua foarte bine şi fără de lacrimi. Aşadar, nu trebuie să deznădăjduim în absenţa lacrimilor, pentru că ele vor veni atunci când va îngădui Dumnezeu. Şi chiar dacă suntem inundaţi de ele, nu trebuie să le dăm mare atenţie şi nici să arătăm altora aceste stări (cu excepţia duhovnicului). Practica ascetică spune că atunci când vorbim despre astfel de stări, ele încetează imediat şi este nevoie de mult timp pentru a le dobândi din nou.

De asemenea, nu trebuie să ne gândim prea mult **în ce stadiu al rugăciunii suntem**. Pe orice treaptă am fi trebuie să continuăm cu smerenie. Totodată, nu trebuie să ne mândrim, în timpul rugăciunii, cu stările noastre - pentru că pierdem totul. Omul este un cerşetor care umblă după o bucată de pâine şi apoi se mândreşte că a obţinut-o în dar. Smerenia este comoara tuturor virtuţilor. Ea ascunde toate virtuţile şi în final se ascunde şi pe ea. Trebuie să evităm cu prudenţă mândria în viaţa duhovnicească, mai ales atunci când ea vine ca slavă deşartă. Slava deşartă apare în toate virtuţile noastre. Sfinţii Părinţi spun că slava deşartă este asemenea cu un vânzător (trădător) care deschide în ascuns porţile cetăţii, pentru a fi jefuită de vrăjmaşi. Nu contează câte virtuţi sau câtă tărie avem. Slava deşartă ne dă în mâinile diavolilor. Şi de aceea Sfinţii Părinţi ne sfătuiesc ca să nu ne apucăm de vreo virtute care ne duce la slava deşartă. Sfântul Grigorie Sinaitul spune că cea mai bună apărare pentru atletul rugăciunii este să fie în starea de smerită cugetare, ca bucuria ce-i vine din rugăciune să nu-l ducă la mândrie.

NU căutaţi senzaţionalul! Fugiţi de vedenii şi vise, pentru că suntem păcătoşi şi nu suntem vrednici de descoperiri dumnezeieşti.

> ***Iuda a plecat singur, dar s-a întors cu o gloată, căci ura reuşeşte să-i strângă pe oameni mult mai grabnic decât dragostea, dar reuşeşte să-i păstreze mult mai puţin.***
>
> **Preot mărturisitor Constantin Sârbu**

Părintele SERAFIM ROSE,
așa cum l-am cunoscut (3)

Mary Mansour

Deşi unii îl judecă, păr. Serafim Rose descuraja citirea Filocaliei şi mai ales a Sf. Isaac Sirul de oricine şi oricum. Spunea că **este nevoie de o maturitate duhovnicească** pentru a putea deschide aceste cărţi cu folos şi mai ales a le face parte concret din viaţa noastră.

Deşi era un adevărat învăţat (în atât de multe domenii), Părintele era **adeptul practicii**, în faţa cunoştinţelor teoretice. Insista să nu citim scrierile Sfinţilor Părinţi doar de dragul de a cunoaşte, ci să aplicăm imediat şi zilnic tot ce spun aceştia. Însă înainte de a ajunge la un astfel de drum, spunea că trebuie să ne silim să fim buni cu oamenii şi cu toată inima în lucrarea duhovnicească, prin lucrurile simple, de zi cu zi.

Părintele Serafim s-a luptat mereu cu mintea sa strălucită de intelectual, pentru a o supune minţii lui Hristos şi **a-şi face inima cu adevărat ortodoxă**. Pentru cei care erau începători, spunea că este de folos pentru încălzirea inimii, să citească literatură de calitate, în special Charles Dickens. Îmi amintesc că într-o vară au venit nişte adolescenţi la Platina şi Părintele Serafim a început să le citească *David Copperfield* cu voce tare. La un moment dat pe faţa unuia dintre tineri am observat lacrimi, la fel şi din ochii Părintelui.

Aflaţi în California, tărâmul prin excelenţă al distracţiilor, Părintele Serafim **a luptat necontenit cu modul comod de viaţă american**. La Platina se trăia greu, în condiţii minime de existenţă, pentru că aşa doreau vieţuitorii mănăstirii, în frunte cu stareţul lor. În general, îi displăcea orice uşurătate şi mai ales pierderea timpului. Celor căsătoriţi le spunea să renunţe la televizor sau să limiteze timpul, căci acela era un alt mijloc de a deveni lumeşti. Mă cutremur ce ar fi avut de spus în aceste vremuri de puternică adicţie faţă de telefon...

Părintele Serafim **preţuia foarte mult suferinţa** în viaţa duhovnicească. El spunea că familiile încercate de greutăţi şi dureri au posibilitatea să urce mai repede pe cărarea împărăţiei decât cele a căror viaţă curge uşor şi fără piedici prea multe, întrucât acei oameni iau mai în serios viaţa şi recunosc mai uşor nevoia lor de Dumnezeu.

La mănăstire, ispitele cu maşinile, presa de tipar sau generatorul erau la ordinea zilei, dar Părintele Serafim nu se lăsa niciodată copleşit de greutăţi, ci mereu punea înainte rugăciunea. Considera că aceste mici piedici fizice zilnice sunt lucrarea celui viclean, care doreşte astfel să ne abată de la cele duhovniceşti. De exemplu, presa de tipar se strica din când în când tocmai când era mai mare nevoie să funcţioneze. Atunci, Părintele Serafim spunea că probabil cuvântul ce se tipărea va avea un impact puternic în sufletele unora, astfel că diavolul se sileşte să împiedice răspândirea lui prin defecţiuni. Şi mai spunea că **astfel de probleme se pot depăşi cu răbdare**.

El prefera astfel de situaţii, fricţiunilor din relaţiile dintre oameni, în special dintre femei. Ani de zile am crezut că cei doi părinţi ai Platinei, Serafim şi Gherman, deşi diferiţi ca fel de a fi, erau o inimă şi un suflet. Abia mai târziu am aflat că pentru a ajunge la aceasta, Părintele Rose urca zilnic pe Cruce: se smerea, se lăsa la urmă sau în umbră atunci când veneau pelerini, în timp ce păr. Gherman era sociabil şi plin de glume, câştigând simpatia tuturor. S-a ajuns într-o vreme ca vizitatorii să vină mai mult pentru a vorbi cu păr. Gherman, dar Părintelui Serafim îi convenea aceasta, întrucât nu trebuia să vorbească decât cu cei cu adevărat interesaţi de Dumnezeu şi biserică.

Deşi era cu mult mai înduhovnicit decât păr. Gherman, Părintele Serafim făcea ascultare de el tocmai pentru a câştiga smerenia. Cred că a putut face aceasta zi de zi, ani de zile pentru că **ardea de dorul de a fi cu Hristos şi cu Sfinţii Săi**.

Era foarte mulţumit de viaţa sa în sălbatica pădure californiană şi nu dorea să plece din mănăstire decât la mare nevoie. Spunea că **viaţa creştină trebuie trăită la intensitate maximă**, oriunde am fi. Pe prima pagină a fiecărui număr din *Cuvântul ortodox*, revista pe care o scotea, era tipărit cuvântul Sfântului Gherman de Alaska: *„Începând cu această zi, cu această oră, cu acest minut, să ne silim să-L iubim pe Dumnezeu mai presus de orice şi să facem voia Sa cea sfântă!"*